

AT FØRE EN SAMTALE OG BETRAGTE

NÅR ANDRE NU ÆDER AF LIVSGRUNDLAGET OG ØDELÆGGER DET SÅ SKAL VI VEL OGSÅ, ELLER...

af Herman Nielsen

Vi har efterhånden 60 m² boligareal per person i landet, så boligproblemet må siges at være løst. Ser vi yderligere på boligens omkostninger og vurderer, at op mod halvdelen af vores energiforbrug er knyttet til boligen, og at vores energi langt overvejende stammer fra fossile brændstoffer, så er det ikke oplagt at bygge flere boliger.

I 1987 var der 40 m² boligareal per person i landet, og niveauet blev vurderet som verdens højeste både i areal og kvalitet. Sverige havde 35 m², Tyskland 30 m² og Frankrig 20 m². Som sagt har vi 60 m² nu.

Når vi sammen med næsten alle andre lande har forpligtet os på bæredygtighed som forudsætning for den videre samfundsudvikling, så er der grobund for en god samtale.

Bæredygtighed

Bæredygtighed er nok til alle nu uden at ødelægge tilsvarende muligheder for kommende generationer. Bæredygtighed stammer som begreb fra skovvæsenet, hvor situationen er bæredygtig, når der maksimalt hugges træ svarende til den omhandlede periodes tilvækst. Årligt svarer det globale energiforbrug for nærværende til det, der blev oplagret på en mio. år i kultiden. Det hedder ikke-bæredygtighed, så det klodser...

Det her er så vigtigt for netop os i de rige lande, fordi det er os relativt få, der ødsler så hæmningsløst med naturens goder, og der er milliarder af fattige, som er på vej til vores livsstil. Det er en absolut katastrofe, som vi stadig er midt i.

I 1992, hvor der var miljøtopmøde i Rio under mottoet "sidste chance for kloden", blev der fastlagt et mål for os rige på omkring 1/10 af det daværende energi- og materialeforbrug, netop

fordi de fattige skulle ha plads til deres nødvendigheder, og kloden ikke skulle ødelægges. Vores politikere skrev selvfølgelig under på sådanne banaliteter, og så fortsætter det hele ellers endnu vildere – på boligområdet fra 40 til 60 m² til eksempel for bare at nævne ét område..

En almen bolig i dagens Danmark koster i øvrigt det samme om året, som der ved ligelig fordeling af de samlede globale indtægter er til rådighed for hver af jordens 6,5 mia. mennesker – omkring de 50.000 kr.

Min forståelse

Når man ikke vil samtale om eller reflektere og meditere over de almene livsvilkår, må man nok kaste sig fremad i et stadigt forsøg på at tæmme sin indre uro med hyperaktivitet og så jævnlige berolige sig med konsum for de penge, som den aktive deltagelse i ødelæggelserne udløser. Det er ikke en skrue uden ende, for både det personlige liv stopper som bekendt og det fælles ruineres i disse år af ressourcemangel. Det kan enhver forsikre sig om ved at registrere de globale miljøændringer og rode lidt med termodynamikkens love. Altså ikke uden ende men undervejs for os uden anstændighed i forhold til verdens fattige og uden værdighed i forhold til os selv.

Her kunne samtale føres

Sådan hedder en digtsamling, som Jørgen Gustava Brandt udsendte for mange år siden, og som præcist udtrykker også min erfaringsmæssigt helt falske forventning. Kunne, burde kunne men kan ikke. Forstanden og talemåderne bruges ikke fornuftigt men instrumentelt til den fortsatte berigelse i egen gruppe og på andres bekostning (det gir penge at bygge og nok kommunal modvilje i forhold til gellerupområdets helhedsplan, hvis vi

tænker selv og stopper snak om havnebyggeri). Andre handler på samme måde, og så har vi verdenssituationen i en nøddeskal, når vi mødes – og vi skal i hvert fald ikke blive de sidste. Altså prøver vi igen at komme til at bygge på havnen, og denne gang lavt efter at vores tidligere projekt på 100 m's højde blev overgået og dermed vundet af ét på 150 m!

Der er i år givet tilladelse til seks familieboliger på landsplan. Så lidt bygges der med hele håndværkermangelen, det høje byggeindeks og det nærmest umulige i at ende på en husleje, som folk som os kan betale. De, der kan betale, vil som bekendt bo i ejerbolig.

Var der så en gud at tro på, så man ved at være blandt de sidste kunne komme blandt de første! Nu skal man blot være blandt de sidste af personlige anstændighedsgrunde – kristen eller ej.